

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον ἀριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλιον κι' ὀκτὼ κι' ἐνικκόσα,
νέκ δρᾶσις Ρωμῶν μετ' τὴν γλῶσσαν.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσά πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ῖ σ τ ὁ χ ἑ ρ ι.

Δεκαπέντε Μάρτη
τοῦ κατσουλογδάρτη.

Χίλιον κι' εἴκοσι κι' ὀκτὼ,
Παρλαμέντο τραντακτό.

Περὶ ζωνῶν ἐπιρροῆς λαλοῦν οἱ ξύλινοι λογάδες καὶ γελοῦν.

Π.— Πές, μου, καὶ μένε Φασουλῇ,
Φ.— ξέρεις ἂν ἦλθε κι' ἡ Βουλὴ;
Θαρρῶ πῶς ἦλθε, μπουνταλᾶ,
ὁμῶς δὲν ξέρω καὶ καλὰ.
Λένε πῶς ᾤστησαν λουφέ,
κι' ἂν δὲν τὸν πάρουν, ἀδελφέ,
δὲν θάλλθουν ἐδῶ πέρα
νὰ κοπανοῦν ἀέρα.

Π.— Πᾶμε νὰ δούμε, Φασουλῇ;
Φ.— Πᾶμε νὰ δούμε, προσφιλή.
Περίπατο θὰ κάνουμε
καὶ τίποτα δὲν χάνουμε.

Κι' ἂν ὄῃς σημαία στὰ ᾤηλά
θα πῇ πῶς ἦλθαν γιὰ μπελᾶ,
νὰ μᾶς γανώσουν τὰ μραλὰ
μὲ νέα σχέδια πολλὰ.

Ἄλλ' ἂν σημαία δὲν ἰδῇς
τοῦτο σημαίνει καὶ δηλοῖ
πῶς οἱ τοῦ κράτους εὐφραδεῖς
δὲν εἶναι μέσα στὴ Βουλὴ.

(Ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνουν
καὶ στὴ Βουλὴ πηγαίνουν.)

Π.— Γιὰ κύτταξε ᾤηλά...
Φ.— Θαρρῶ
πῶς βλέπω μιὰ πανττέρα.
Φ.— Ἐ! τότε, καὶ καλὸ ξερό,
συνήλθαν ἐδῶ πέρα.

Π.— Τί λές; δὲν πᾶμε, κουνενέ,
Φ.— νὰ δούμε τὸν Κορφιᾶτη;
Καλλίτερα στὸν καφενὲ
νὰ πᾶμε γιὰ ραχάτι.

Π.— Ἐπόθησα νὰ ᾤηλωθῶ
ᾤηλά στὰ θεωρεῖα,
ἐπόθησα νὰ κοιμηθῶ
μὲ ᾤηλη ρητορεία.

Φ.— Ἐσὺ μονάχος πήγαινε νὰ μάθῃς τί συμβαίνει.
Π.— Νά! τὸ κουδοῦνι τῆς Βουλῆς ἀκούω νὰ σημαίνει.
ἔλα καὶ σύ, βρέ Φασουλῇ, τῆς ρητορείας κρέμα.
Φ.— Αἱ ζῶναι τῆς ἐπιρροῆς θὰ γίνουν τώρα θέμα.

Π.— Ὅμως δὲν μοῦ λές καὶ τοῦτο τί σημαίνει, γουρλομάτη;
Φ.— Ἐσὺ πέρνεις τὸνα μέρος, κι' ἐγὼ τᾶλλο τὸ κομματί,
κι' εἶσαι κύριος ἐκεῖνου, κι' εἶμαι κύριος αὐτοῦ,
δίχως εἰσβολὴν νὰ τρέμω κανενὸς κατακτητοῦ.

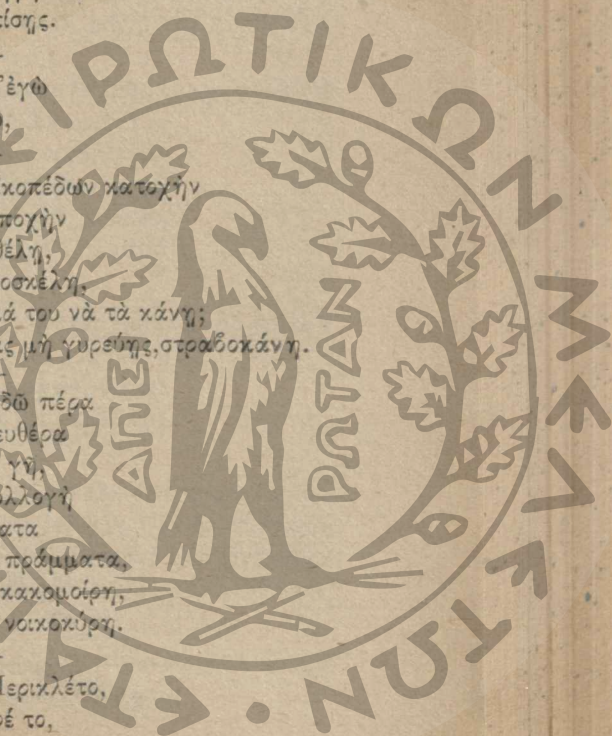
Π.— Σ' ἔνα πράγμα, Φασουλῇ,
σὲ παρακαλῶ πολὺ
νὰ μοῦ δώσης ἐξηγήσεις
καὶ νὰ μὲ δια φωτίσης.

Φ.— Λέγε, φίλε μου, κι' ἐγὼ
ὅ, τι θέλεις ἐξηγῶ.

Π.— Ὅταν ἔχω λόγου χάριν οἰκοπέδων κατοχὴν
πῶς εἰς πᾶσαν ἐποχὴν
ὁ καθένας, ὅταν θέλῃ,
δικαιοῦται, στραδοσκέλη,
νὰ μοῦ τὰ καταπατήσῃ καὶ ὁμά του νὰ τὰ κάνῃ;
Φ.— Ἐδῶ πέρα τέτοιαις ζῶναις μὴ γυρεύῃς, στραδοκάνῃ.

Καθὼς βλέπεις ἐδῶ πέρα
εἶναι: σ' ἔλους ἐλευθέρῳ
κάθε ζῶνῃ, κάθε γῇ,
καὶ μὴ βιάῃς συλλογῇ
τώρα στὰ γεράματα
γιὰ γνωστά μας πράγματα,
ποῦ συμβαίνει, κακομοίρη,
σ' ἕναν κι' ἄλλον νοικοκύρη.

Τέτοιο κράτος, Περιλέτο,
ὅπου διάολ' ἔπαρέ το,

ζώναις δὲν ἀναγνωρίζει,
καὶ κανένας δὲν δρίζει
πρᾶμμα τοῦ καὶ κτήμα τοῦ,
μήτε κὰν τὸ μνήμα τοῦ.

Ξέρεις πῶς ὁ Παρθενῶν
εἶναι κτήμα, λιμαδόρε,
τῆς Θεᾶς τῶν Ἀθηνῶν,
ποῦ σεμναὶ τὴν ψάλλουν κόραι.

Καὶ τὸ ξέρεις καὶ σύ, κτήνος,
καὶ καθεὶς ἀρχαῖος μύστης
πῶς πρὸ χρόνων εἶν' ἐκεῖνος
ζώνη τῆς ἐπιρροῆς τῆς.

Πλὴν ἐν τούτοις ἔποιος θέλει δικαιοῦται, πατριώτη,
ἐκεῖ πέρα νὰ γλεντίσῃ μὲ βιολιὰ καὶ φαγοπότι,
καὶ βεγγαλικά ν' ἀνάψῃ
κί' ὅ, τι μένει νὰ τὸ κάψῃ.

Ζώναις ποῦ λὲς ἐπιρροῆς κί' ἔδω νὰ μὴ χαλεύῃς
γιατὶ θὰ γίνῃς ἄξιος τῆς παγκοσμίου χλεύης,
κί' ἂν σὺ θαρρῶς ἐπιρροῆς πῶς ἔχεις κάποια ζώνη
μὲ τοῦτο φαίνεσ' ἔνα ζῶ καὶ πρῶτο κουφαηδόνι.

Ἐδῶ δὲν πιάνεις χαρτοσιὰ
στὴν τόση κοσμοχαλασιά,
καὶ ζώναις μὴ ζητήσῃς, κουτέ,
καμμιάς ἐπιρροῆς ποτέ.

Γιὰ κύτταξε τριγύρω σου, καί' πές μου ποῖός' ἔμπορεῖ
σὲ ζώναις νὰ θαρρῇ,
κί' ἔποιος γιὰ ζώναις σφίγγεται κί' ἰδρόνει, κασιδιάρη,
πρέπει γι' αὐταῖς κάθε σιγμὴ ν' ἀπλώνῃ τὸ ζωνάρι.

Ἀκουσε πόσοι γύρω φωνάζουν φωνασκοί,
ἀλλὰ ποῖός θὰ τολμήσῃ
ποτέ νὰ ξεστομίσῃ
πῶς εἰς τὴν τάδε ζώνην ἐπιρροὴν ἀσκεῖ;

Κί' ἂν ἔχῃ τέτοια ζώνη μέσα σ' αὐτὸ τὸ κράτος
κάποιος φαγᾶς βαρβάτος
θάλλῃ νὰ τοῦ τὴν πάρῃ μὲ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου,
κί' ἐκεῖνος θ' ἀπομείνῃ καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

Κί' ἄλλος φαγᾶς θάλλῃ τὸν δεῦτερο νὰ βγάλῃ,
κί' ἔπειτα θάλλουν κί' ἄλλοι
νὰ βγάλουν καὶ τὸν τρίτο,
καὶ τότε, χασομέρη,
κανένας δὲν θὰ ξέρῃ
ποῖός ὁ ζωνάρχης ἦτο.

Καὶ σὺ σὰν βλέπῃς ξένους στὴ ζώνη σου νὰ τρῶνε
μὴ βγάξῃς ντίπ μιλιὰ,
καὶ μὲ ζωνάρια ζῶνε
τὴν ἀδεῖα σου κοιλιὰ.

Τὸ κράτος, ποῦ σὲ κάνει τιτζίκι καὶ τριζόνι,
ἀδέσποτο τὸ λένε χωράφι καὶ μαντρί,
κί' ἐκεῖνοι ποῦ θαρροῦσαν πῶς εἶχανε μιὰ ζώνη
στὸ τέλος οἱ καυμένοι τὴν ἐπαθαν χοντρή.

Κύττα τοὺς γνωστοὺς Σκουμπραίους, δράστας ἀθλῶν φειμνή-
δλη τῶν Ρωμηῶν ἢ χώρα (στον...

εἶναι, Περικλέτο, τώρα
ζώνη τῆς ἐπιρροῆς τῶν.

Τὶ τρανοὶ προνομοῦχοι!
κύττα τοὺς ἀναιδεστάτους
πῶς τὴν γράφουν στὸ τσαρούχι,
τὴν ἐπιρροὴ τοῦ κράτους.

Κύτταξε τὸν λωποδύτη,
κύττα τὸν κλεφτοκοτᾶ,
μὲ τί σκέψιν μελετᾶ
νὰ μπη' στὸ δίκι σου σπήτι.

Κύτταξέ τον, μπεχλιδάνη,
πῶς ἐλεύθερος σουφρόνει,
καὶ τὸ σπήτι σου τὸ κάνει
τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ζώνη.

Ποῖός' ἔμπορεῖ νὰ τοῦ μιλήσῃ;
ὅλοι κατὰ νόμον ἴσοι,
ὁ δὲ νόμος προστατεύει καὶ σκεπάζει· στὸν καιρὸ μου
ἔποιον εἴμπορεῖ νὰ φεύγῃ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ νόμου.

Δός μου δύναμι καὶ θάρρος
ν' ἀψηφῶ τὰ καθεστῶτα,
καὶ θὰ δῶ καθεὶς γλᾶρος
τὴ ζωὴ χρυσὴ καὶ κότα
θὰ περνῶ στὴ Ρωμηοσύνη,
καὶ μὲ τί δικαιοσύνη
θὰ μ' ἔμπορῶ νὰ κάνω ζώναις ἔπου θέλω καὶ μ' ἄρῃσαι
μ' ἔνα κόκκινο ζωνάρι στὴ λιγνὴ φιλή μου μέση.

Κάνε τόπο, βρὲ βουδάλι,
καὶ μὴ θγάλλῃς κὰν μιλιὰ
σὰν ἰδῇς πῶς μπαίνουν ἄλλοι
στὴ δίκι σου τῇ φωλιά.

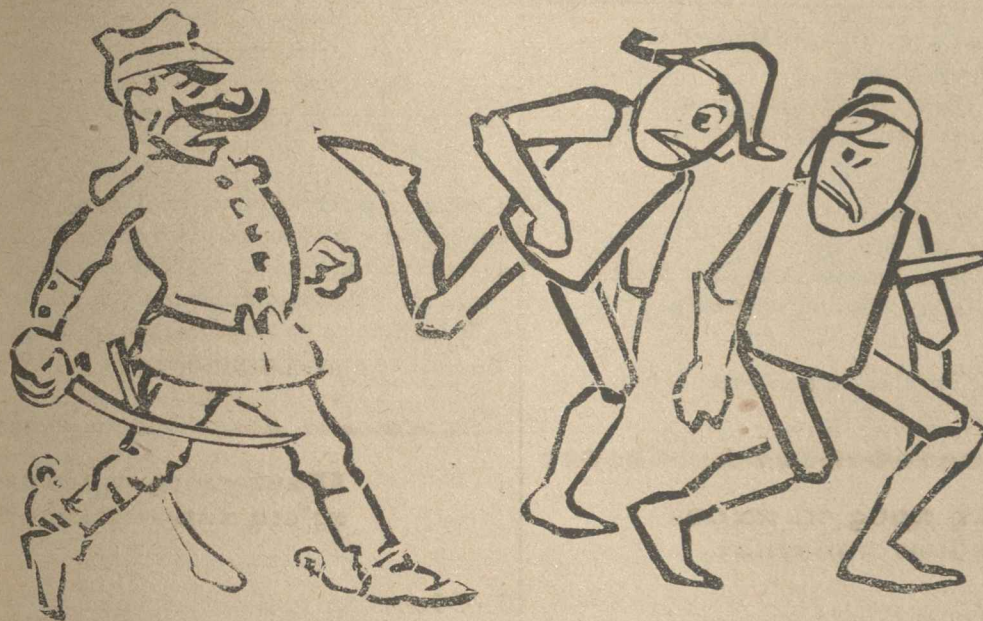
Μὴ λακτίξῃς, βρὲ, σὲ κέντρα καὶ στοῦ νόμου τὸ κεντρί,
σὰν ἰδῇς πῶς μπαίνουν μέσα στὸ δίκι σου τὸ μαντρί,
καὶ σοῦ πέρνω τὴν καρδάρια,
τὴν κατοῖκα, τὴν γαῖδάρια,
κί' ἄψυχα καὶ ζωντανά,
καὶ σοῦ κάνω τεμενᾶ.

Τότε, μποῦφο τοῦ διαδόλου,
μὴ γι' αὐτὸ θυμώσῃς διόλου.
Ἀπαθῆς ἱππότης στάσου,
μὴ ποσῶς τὸν νόμον θίγῃς,
καὶ σ' αὐτὸν μὴν καταφύγῃς
γιὰ νὰ βρῇς τὰ πράμματά σου.

Νὰ μὴν κάνῃς τίποτ' ἄλλο,
Περικλέτο παπαγάλο,
παρὰ μόνος σου νὰ κλαῖς
καὶ λυπητερὰ νὰ λές:

Μπήκαν κλέφταις, φαμφαρόνοι μ',
στῆς ἐπιρροῆς τὴν ζώνη μ',
κί' ἄρπαξαν τὰ πράμματά μου
καὶ τὰ κομποδέματά μου.

Καρδαρίτσα μ',
γαῖδουρίτσα μ',
κατοικάκια μ',
προδατάκια μ',

Καταδιώξεις κί' ἄλλων ἀναρχικῶν ἐξάλλων.

Μπήκανε στὴν κάμαρά μου,
στὸ κατέτσι, στὸ γραφεῖο,
ὅλη μου τὴν ζώνη τέλος.

Ἦσαν κί' ἔναν κόκορά μου
μὲ κατάχρυσο λωφίο
λὲς καὶ νάταν Κολονέλος.

Καμαράκι μ',
κοκοράκι μ',
σπήτι μ', ζώνη μ',
πίκραις, πόνοι μ',

Ἐν τοὺς ἄλλους συμπολίτας κοκορόμυθας κί' ἐγὼ
τῆς ἐπιρροῆς τὴν ζώνη μοναχὸς θρηνολογῶ.

Κί' ἂν ἡ δόλια σας ψυχὴ
λαχταρᾷ δικαιοσύνη,
κάνετ' ἐλεημοσύνη
καὶ γιὰ μὲ τὸν δυστυχῇ.

Ὅλλοι καὶ σωματεῖα πολιτῶν κοκορομυθῶν,
λυπηθῆτε κί' ἔνα θυμά,
ποῦ τοῦ καθενὸς τὸ κτήμα
ἔν τὸ νόμιζε γιὰ ζώνη τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἄλλων.

Προσφιλεῖς ἀερομάχοι,
λυπηθῆτε κί' ἔνα κτήνος,
ποῦ παρηγοριὰ μονάχη
θλιβερός τοῦ μένει θρήνος,
καὶ φιλόφρονες κυρίαὶ ἄς μαζέψουν κατὶ τί
καὶ γιὰ μὲνα μὲ κουτί.

Τέτοια, Περικλέτο, φάλε,
κί' ἔτσι τὸν καῦμό σου βγάλε.
Σάκκον φόρεσε καὶ θρήνει
κί' ἐλεήμονας συγκρίνει.

Τοῦτα τὰ σπουδαῖα λόγια
ἔχε τα σὰν κομπολόγια,
καὶ μὲ σκέψιν σπουδαζέ τα
νὰ μὴ φαίνεσαι μαζέτα.

Ποῖός τῆς τόσαις Ἐξουσίαις εἴμπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ
καὶ στὴν μὲν καὶ δὲ μιὰ ζώνη χωριστὴ νὰ καθορίσῃ;
Ποῖός τῆς τόσαις Ἐξουσίαις εἴμπορεῖ νὰ πῇ, ζευζέκη;
σὺ τὴν ζώνη τοῦτη θάχῃς, καὶ σὺ θάχῃς τὴν παρέκει;

Καὶ ποῖός ἔδω, τοῖφούτη,
ἔμπορεῖ νὰ διακρίνῃ
τίνας τῇ ζώνη τοῦτη
καὶ τίνας εἶν' ἐκεῖνη;

Στῆς λίμας τὴν φωλιά
ὀλ' ἀνακατωμένα,
καὶ σὰν τρελλῆς μαλλιά
θὰ τὰ βρῇς μπερδεμένα.

Κί' ὅταν κανένας γείτων
μικρὸς ἢ τὸν ἐγκρίτων
τὴν ζώνη σου ζητήσῃ
νὰ τὴν καταπατήσῃ,
δὲν ξέρεις σὲ ποῖα ζώνη νὰ παραπνεύθῃς
ὥσταν ἀδικηθεῖς.

Τὶ ζητεῖτε τώρα ζώναις μέσα στὴ Μακεδονία,
ὅταν καὶ σὰ καφενεῖα,
ποῦ μὲ κουτουροῦ κουδένταις ἐξοδεύεις τὸν καιρὸ,
ἄλλος ἐρχεται καὶ πίνει τὸ δίκι σου τὸ νερό;

Τι ζητείτε τώρα ζώναις εἰς τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων
 με περγαμηνὰς αἰώνων,
 ἀφοῦ ζῶν ἐπιρροῆς δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ πέρα
 στὴν πατρίδα τῶν Ρωμηῶν, ὅπου λέγεται ἐλευθέρα;

Ὅμως, φίλη κεφαλή,
 σῦρε τώρα στὴ Βουλὴ
 γιὰ νὰ μάθῃς τί θὰ γίνουν τὰ Στρατεύματα κι' οἱ Στόλοι,
 κι' ἔλα νὰ μοῦ πῇς τὰ νέα στῆς Βουλῆς τὸ περιβόλι.

(Ὁ Περικλῆτος μοναχὸς στὸ Παρλαμέντο μπαίνει
 καὶ μετ' ὀλίγον βγαίνει.)

Ἀναβολὴ πρὸς τὸ παρὸν νομοσχεδίων σοδαρῶν.

Π. — Ἀναβολή, βρὲ Φασουλῇ, πρὸς τὸ παρὸν εἰς ὅλα,
 καὶ Ναυτικὰ προγράμματα
 κι' ἄλλα σπουδαῖα πράγματα
 εἰτίναξαν τὰ κῶλα.

Πρέπει καὶ σιδηρόδρομοι βεβαίως νὰ γενοῦν
 κι' οἱ πρόσφυγες οἱ δυστυχεῖς νὰ μὴν παραπεινοῦν,
 πρέπει καὶ Στόλους καὶ Στρατοὺς στὸ μέλλον νὰ σκαρώσωμε,
 ἀλλ' ὅμως μᾶς χρειάζεται κι' ἀργύρης νὰ πληρώσωμε,
 κι' ἐμεῖς δὲν ἔχομε λεφτά,
 καὶ πῶς θὰ γίνουν ὅλ' αὐτά;

Αὐτὸς ὁ τόπος ὁ κλεινός, ἂν εἶχε τὸν ἀργύρη,
 σὰς βεβαιόνω γρήγορα πῶς θὰ δόλεπε χαῖρι.
 Τί κρῖμα, φώναξαν πολλοί, ποῦ λείπουν τὰ λεφτά.
 ποῖς μπέστιας τ' ἀνεκάλυψε γιὰ βάσανο κι' αὐτά;

Οὐχ ἦττον ὁ Πρωθυπουργὸς εἶπε με λόγια σκέτα
 πῶς πρέπει πιά, μαζέτα,
 καὶ πρὸς τὰ πέξω πράγματα τὸ μάτι μας νὰ στρέψωμε
 προστάτας νὰ ψαρέψωμε
 καὶ φίλους νὰ γυρέψωμε.

Εἶπε πῶς εἶναι πιά καιρὸς
 νὰ δώσῃ κάποιος ἰσχυρὸς
 καὶ στοὺς Ρωμηοὺς ἐνθάρρυνσιν, ἀλλὰ πρὸ πάντων δάνειον,
 πράγμα, καθὼς γνωρίζετε, δυσεύρετον καὶ σπάνιον.

Ἐν τούτοις ὁ Πρωθυπουργὸς μᾶς εἶπε σοδαρὰ
 πῶς ὅλ' ἀνθίζουν ρόδινα καὶ πᾶνε μὴ χάρα,
 πῶς ἀπροσδόκητ' ἀγαθὰ χρυσὴ μᾶς κλώθει μοῖρα,
 πῶς πλοῦτος ἀφθονεῖ παντοῦ κι' ἡ χώρα προσδεύει,
 μόνο ποῦ γίνεται συχνὰ τὸ μάτι της μπακίρα
 καὶ δὲν μπορεῖ στῆς πρώταις της ἀνάγκαις νὰ ἑοδεύῃ.

Γι' αὐτὸ καλὸν ἐνόμισε καὶ τώρα ν' ἀναβάλῃ
 τὰ σχέδια, ποῦ θέλουνε παρὰ μετὰ τὸ τσουβάλι,
 κι' ἂν τὸν ἀναβαλλόμενον τοῦ φάλου στὴ Βουλὴ
 γιὰ τὴν ἀναβολή.

Χαῖρε λοιπὸν κι' ἀγάλλου,
 κοιτῖς παντὸς μεγάλου,
 κι' ἄλλο δὲν λείπει τίποτα, παρὰ νὰ ποῦμε πρῶτος,
 καὶ ξένοιαστοι νὰ παίζωμε τὸ πόκερ καὶ τὸ μπρίτζ.

Τοιαῦτα κι' ἄλλα λέγοντος τοῦ Τζώρτζη τοῦ Κορφαῖτου
 καὶ βάζοντος προσωρινῶς τὰ σχέδια σ' ἄλλατι,
 ἀναθεμάτισα κι' ἐγὼ με τόσοις φουκαράδες
 αὐτὸν τὸν ἀφιλότιμο, ποῦ ὄρῃκε τοὺς παράδες,
 κι' ἔδγαλ' ἀπὸ τὸ μοῦσι μου καμπόσαις ἀσπραῖς τρέχε...
 Φ. — Εἰ καφφετζή, παρακαλῶ, φέρε μας δηὲ μαστίχην.

Πανηγυρὶς σημαντικὴ κι' εἰς ἄκρον φιλολογικὴ.

Κι' ὁ Φασουλῆς τονίζει θερμὰ συγχαρητήρια
 γιὰ τὸν Παπαδιαμάντη καὶ ψάλλει νικητήρια,
 καὶ συμπανηγυρίζει κι' ἐκεῖνος ἐργασίαν
 εἰκοσιπέντε χρόνων μεγάλην καὶ πλουσίαν.

Γιὰ σου, Παπαδιαμάντη, καὶ δόξα στὸ νησί,
 ποῦ μέσα στοὺς γιγλοὺς τοῦ μεγάλωσες καὶ σύ.
 Γιὰ σου, Παπαδιαμάντη, μ' ἐκεῖνα σου τὰ γένημα,
 καρδιὰ χαριτωμένη, ξάστερη, διαμαντένια.

Ἐνα ραβδὶ κρατεῖς
 κι' εἶσαι σὰν ἀσκητῆς
 καὶ κάποιος θεοφόρος
 μέσ' ἀπὸ τ' Ἀγιονόρος.

Μέσα στὸ πανηγύρι τῆς τέχνης εὐωχῆσου...
 χαῖρε, ποῦ Μούσαις τώρα σὲ στέφουν Ἑλληνίδες,
 καὶ λάμπει κρυσταλλένια κι' ἀφρόλουστ' ἡ ψυχὴ σου
 σὲ ζηλευτῶν βιβλίων ἀθάναταις σελίδας.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φίλος καθὼς κι' ὁ Περικλῆτος
 γιὰ τὸν σταυρὸ ποῦ πῆρε συγχαίρου ἐξαιρέτως
 τὸν Νίκο Μαργαρίτη, ποῦ κάθεται στὴν Πόλι,
 κι' ἐργάζεται σ' ἄλλ' ἔργα, καθὼς τὸ ξέρουν ὅλοι,
 καὶ συντελεῖ μετὰ τὸν ἑρῶν ἐργάτου δραστηρίου
 στὴν πρόοδον ἐν γένει τοῦ δρώντος ἐμπορίου

Τρέξε νὰ περιδρομίσῃς, Περικλῆτο μπεχλιδάνη,
 στὸ τρανὸ ξενοδοχεῖο, στὸ γνωστὸ τὸ Συντριβάνι,
 στὴν ὁδὸν Θεμιστοκλέους αὐξὼν πέντε στὰ Χαντεῖα,
 ποῦ ναι κοσμοῦ καὶ οὐμένου κι' ἔχει τόση πελατεία.
 Τί σὰς λέει κι' ὁ λαμπρὸς ἀρχιμάγειρος Τριφυλῆς...
 ἐμπειρὸς μαγειρικῆς νεωτῆτος καὶ ποικίλης.
 Ἀμὴ κι' ἐκεῖνος ὁ Λιανῆς τί σὰς λέει, συμπολιτα...
 ξετρελλαίνει τοὺς πελάτας ὅπως τοὺς περιποιεῖται.
 Κι' ἂν κανεῖς δὲν ἔχῃ κέφι μόλις μπη' στὸ Συντριβάνι.
 ὁρεῖ γιὰ φαγοπότι θέλωντας καὶ μὴ θὰ κάνῃ.